

dití podle německého práva potud, pokud tímto právem jest nárok určen, ale k průkazu nároku toho nestačí pouhé tvrzení vymáhajícího věřitele, nýbrž jest na něm, by prokázal skutkové předpoklady nároku, tedy zejména, že nemovitostí nabyta třetí osoba, a, proč je postihem zavázána povinnému k náhradě podle německého práva. Vymáhající věřitelka neprokázala však příslušnost německých soudů podle tuzemských zákonů takovým výkazem. Potvrzení německého soudu, že nárok povinného plynul ze žalobního přednesu, jenž platí za doznany následkem jeho zameškání, nemůže ještě nahraditi pro zdejší soud, jenž existenci nároku zkoumá samostatně, průkaz skutečností onen nárok odůvodňujících, totiž, že podle německého práva nabytí nemovitosti od povinného stalo se za takových podmínek, že onen nabyvatel povinnému ručí postihem pro jeho závazek na zhodnocení hypoteky.

Čís. 11993.

Povinnému nelze uložit vyjevovací přísahu (§ 47 ex. ř.), má-li movité věci exekucí dosud nepostižené, jež jsou vymáhajícímu věřiteli známé a o nichž není zcela jasno, zda nedostačují k uspokojení vymáhané pohledávky, ať pro nepatrnost ceny nebo pro předchozí zástavní práva jiných věřitelů nebo pro nároky třetími osobami na ně činěné.

(Rozh. ze dne 15. října 1932, R I 769/32.)

Vymáhající věřitel podal proti povinnému návrh na ustanovení roku podle § 47 ex. ř. odůvodňuje ho tím, že soudní mobilární exekuce proti povinnému zůstala bezvýslednou, poněvadž třetí osoba uplatnila vlastnický nárok na zabavené věci. Při roku k výslechu o tomto návrhu vznesl právní zástupce povinného proti navrhovanému vyjevovacímu řízení námitky z důvodu, že dlužník jest majetný, jsa vlastníkem kamenického závodu. P r v ý s o u d námitky ty neuznal, uváděje, že bezvýslednost exekuce, která jest podmínkou § 47 ex. ř., jest prokázána, a to, že dlužník snad je majetný, jest nerozhodné, neboť za tím účelem byla vyjevovací přísaha navržena, by vymáhající věřitel zvěděl o pramenu úkoje. R e k u r s n í s o u d zamítl návrh vymáhajícího věřitele na ustanovení roku podle § 47 ex. ř. D ů v o d y: Ze zvláštní povahy vyjevovací přísahy jako podpůrného prostředku donucovacího (viz Neumannův komentář k § 47 ex. ř.), »jako nejzazšího a nejkrajnějšího exekučního prostředku, jenž se těžce dotýká dlužníka« (sb. n. s. čís. 10827), — který má býti jedním z posledních exekučních zákroků proti povinnému, když se úplné uspokojení vymáhané pohledávky z přístupného jmění (movitého) dlužníkovy nezdařilo (sb. n. s. čís. 3583), vyplývá, že vyjevovací řízení může býti zahájeno jen, zůstal-li výkon exekuce pro peněžité pohledávky bezvýsledný proto, že u dlužníka nebyly nalezeny věci movité, exekuci podrobené (sb. n. s. čís. 3167, judikát čís. 227 a j.) nebo byly nalezeny jen věci, nedostačující k uspokojení vymáhajícího věřitele, ať pro nepatrnou hodnotu nebo pro předchozí zástavní práva jiných věřitelů. Výpočet tento jest výčetný (taxativní) (sb. n. s. čís. 6243, 10827). Předpokladem vyjevovací přísahy jest tudíž nezbytně skutečná marnost

mobilární exekuce, kterážto marnost, jak v § 47 druhý odstavec ex. ř. výslovně jest uvedeno, musí jasně na jevo vycházeti, býti buď ze spisů patrna neb navrhovatelem náležitě osvědčena (§ 55 druhý odstavec ex. ř.). (Viz sb. n. s. čís. 6243 a Hora: Soustava exekučního práva str. 94.) Aby tudíž uložení vyjevovací přísahy mohlo býti navrženo, musí předcházeti provedení exekuce na movité jmění dlužníkovu, učiněn býti pokus soudcovským právem zástavním zajistiti všechno tu jsoucí a soudu známé dlužníkovu jmění movité, a teprve, kdyby po úplném provedení mobilární exekuce vyšla na jevo nepostačitelnost zabavených svršků pro úplné uspokojení vymáhajícího věřitele, mohlo by býti uloženo soudem vykonání přísahy vyjevovací dlužníku. K vůli zjištění těchto předpokladů, jakož i předpokladů § 49 ex. ř., jest právě zákonem nařízen předchozí výslech dlužníkův (§ 47 pátý odstavec ex. ř.). V projednávaném případě však oněch předpokladů pro uložení vyjevovací přísahy dlužníku není. Neboť ze zájemního protokolu vysvítá, že u dlužníka byly zabaveny jen dvě knihovny a 2 originály obrazů, obojí v přibližné ceně po 10.000 Kč (čl. 69 návodu pro výkonné orgány). Již z povahy a z ceny těchto zabavených předmětů vyplývá, že u dlužníka jsou zajisté i jiné další asi cenné svršky, zejména nábytek a pod., čemuž nasvědčuje i poznámka výkonného orgánu v zájemním protokole, že pohledávka jest kryta, čímž má býti naznačeno, že zabavení nebylo provedeno ve větším rozsahu, než bylo třeba k uspokojení vymáhajícího věřitele (§ 41 druhý odstavec, § 7, § 279 ex. ř.). Z výslechu výkonného orgánu rekursním soudem nařízeného také skutečně vysvítá, že dlužník obývá tři pokoje, ve kterých má přepychové zařízení, tak že by jistě bylo lze kromě uvedených předmětů zabavit i jiné. Pakliže tedy za tohoto stavu věci při roku ku předchozímu výslechu dlužníka jeho právní zástupce vznesl proti připuštění vyjevovací přísahy námitky, uváděje, že dlužník jest majetným (majitelem kamenického závodu), neprávem prvý soud dal napadeným usnesením dlužníku příkaz, by přísežně udal své jmění, uznáv, že bezvýslednost exekuce u dlužníka jest prokázána, a jest úsudek ten v příkrém rozporu s dalším výrokem napadeného usnesení, že to, že dlužník snad jest majetný, jest nerozhodné, ježto prý za účelem seznání pramene úkoje byla vyjevovací přísaha navržena. Náзор ten odporuje shora dolíčené vyjimečné povaze vyjevovacího řízení jakožto podpůrného a nejzazšího donucovacího prostředku.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Nesprávný je názor rekurentky, že vyjevovací přísaha podle § 47 ex. ř. je přípustná již, je-li exekuce, vedená jen na některé z movitých věcí povinné strany, bezvýsledná. Neboť účelem vyjevovací přísahy je, by po bezvýsledně vedené exekuci na věci movité, byl povinný donucen vyjeviti jmění, na něž vymáhající strana nemohla vésti exekuci, protože jí nebylo známé. Nelze proto uložit povinné straně vyjevovací přísahu, má-li movité věci exekucí dosud nepostižené, jež jsou vymáhající věřitelce známé a o nichž není zcela jasno, zda nedostačují k uspokojení vymáhané pohledávky, ať pro nepatrnost ceny nebo pro předchozí zá-

stavní práva jiných věřitelů nebo pro nároky třetími osobami na ně činěné. Vymáhající věřitelce musilo být známo, že povinný má v bytě ještě jiné movité věci, než zabavené 2 knihovny a 2 obrazy originály, an podle zájemního protokolu výkonný orgán ustal v dalším zabavení proto, že přibližná cena zabavených věcí stačila podle jeho odhadu ke krytí vymáhané pohledávky a vymáhající věřitelka mohla se dotazem u výkonného orgánu dovědět, že povinný obývá byt o třech pokojích luxusně zařízených. A poněvadž není zcela jasno, že by ostatní dosud nezabavené movité věci povinného nestačily ke krytí vymáhané pohledávky, není podmínek pro uložení vyjevovací přísahy povinnému podle § 47 druhý odstavec ex. ř. Podmínkou vyjevovací přísahy není ovšem, by vymáhající strana vedla bezvysledně exekuci několikrát. To však platí jen, nelze-li uspokojení dosáhnouti ani exekucí na movité věci dosud exekucí nezasažené, o což se vymáhající strana dosud ani nepokusila.

Čís. 11994.

Rozhodnutí o útratách v rozsudku procesního soudu první stolice jest pokládati za usnesení, byl-li rozsudek napaden jen ve výroku o útratách. Lhůta ku placení útrat nepočíná tu teprve pravomocí rozsudku, nýbrž dnem doručení usnesení povinné straně, nebyl-li přiznán rekursu odkládací účinek podle § 524, první odstavec, c. ř. s.

(Rozh. ze dne 15. října 1932, R I 801/32.)

Rozsudek prvního soudu ze dne 12. března 1932 byl doručen dlužníku dne 28. dubna 1932. Dlužník podal proti rozsudku včas rekurs co do výroku o útratách, jemuž rekursní soud usnesením ze dne 24. května 1932 nevyhověl. Toto usnesení bylo doručeno dlužníku dne 6. června 1932. Návrhu vymáhajícího věřitele ze dne 11. června 1932 na povolení exekuce k vydobytí útrat soud první stolice usnesením ze dne 13. června 1932 vyhověl. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. **Důvody:** Napadeným usnesením byla povolena mobilární exekuce podle rozsudku ze dne 12. března 1932. Proti tomuto rozhodnutí byla však co do výroku o útratách podána včas stížnost, jež byla vyřízena usnesením rekursního soudu ze dne 24. května 1932. Toto usnesení bylo doručeno stěžovateli teprve dne 6. června 1932. Podle toho minula čtrnáctidenní lhůta k zaplacení teprve dnem 20. června 1932, nikoliv dnem 11. června 1932. Jeví se tudíž exekuční žádost v tento den podaná předčasnou, pokud se týče útrat 838 Kč, bylo ji odmítnouti pro předčasnost.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Rozhodnutí o útratách v rozsudku procesního soudu první stolice jest pokládati za usnesení byl-li rozsudek napaden jen ve výroku o útratách a platí o něm proto ustanovení § 524 první odstavec c. ř. s. až na některé výjimky, o něž tu nejde, jak vysloveno bylo v rozhodnutí čís.